

Sentencja

- 1) Postanowienia załącznika II do dyrektywy Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej wyrobów medycznych, zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r., rozpatrywane w świetle art. 11 ust. 1 i 10 a także art. 16 ust. 6 tej dyrektywy, powinny być interpretowane w ten sposób, że na jednostce notyfikowanej nie ciąży ogólny obowiązek przeprowadzenia niezapowiedzianej kontroli, badania produktu lub sprawdzenia dokumentacji handlowej wytwórcy. Jednakże w przypadku istnienia przesłanek sugerujących, że wyrób medyczny może nie spełniać wymogów zgodności wynikających z dyrektywy 93/42, zmienionej rozporządzeniem nr 1882/2003, jednostka ta powinna podjąć wszelkie środki niezbędne do wykonania swoich obowiązków wynikających z art. 16 ust. 6 tej dyrektywy oraz sekcji 3.2, 3.3, 4.1–4.3 i 5.1 załącznika II do wspomnianej dyrektywy.
- 2) Dyrektywa 93/42, zmieniona rozporządzeniem nr 1882/2003, powinna być interpretowana w ten sposób, że działanie jednostki notyfikowanej w ramach procedury dotyczącej deklaracji zgodności WE ma na celu ochronę ostatecznych odbiorców wyrobów medycznych. Warunki, zgodnie z którymi zawinione naruszenie przez tę jednostkę obowiązków ciążących na niej na mocy tej dyrektywy, w ramach rzeczony procedury, może czynić ją odpowiedzialną wobec tych odbiorców, podlegają prawu krajowemu, z zastrzeżeniem zasad równoważności i skuteczności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 24.8.2015.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 15 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – X/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-317/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ kapitału — Artykuł 64 TFUE — Przepływy kapitału do lub z państw trzecich związane ze świadczeniem usług finansowych — Aktywa finansowe na szwajcarskim rachunku bankowym — Decyzja określająca wysokość zobowiązania podatkowego — Termin na określenie wysokości zobowiązania podatkowego — Przedłużenie terminu na określenie wysokości zobowiązania podatkowego w przypadku aktywów posiadanych poza państwem członkowskim miejsca zamieszkania)

(2017/C 112/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Sentencja

- 1) Artykuł 64 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie do uregulowania krajowego ustanawiającego ograniczenie w przepływach kapitału, o których mowa w tym postanowieniu, takie jak przedłużony termin na określenie zobowiązania podatkowego będący przedmiotem postępowania głównego, nawet jeżeli ograniczenie to ma zastosowanie także w sytuacjach niemających żadnego związku z inwestycjami bezpośrednimi, przedsiębiorczością, świadczeniem usług finansowych lub dopuszczaniem papierów wartościowych na rynki kapitałowe.

- 2) Otwarcie rachunku papierów wartościowych przez mieszkańca państwa członkowskiego w instytucji bankowej poza Unią, takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, wchodzi w zakres pojęcia przepływów kapitału w związku ze świadczeniem usług finansowych w rozumieniu art. 64 ust. 1 TFUE.
- 3) Przyznana państwom członkowskim przez art. 64 ust. 1 TFUE możliwość stosowania ograniczeń w przepływie kapitału w związku ze świadczeniem usług finansowych dotyczy także ograniczeń, które, tak jak rozpatrywany w postępowaniu głównym przedłużony termin na określenie zobowiązania podatkowego, nie obowiązują usługodawcy ani nie określają warunków lub sposobu świadczenia usług.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 21.9.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus miesto apylinkės teismas – Litwa) – W, V/X

(Sprawa C-499/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Artykuły 8 – 15 — Jurysdykcja w sprawach dotyczących zobowiązań alimentacyjnych — Rozporządzenie (WE) nr 4/2009 — Artykuł 3 lit. d) — Przeciwnstawne orzeczenia wydane przez sądy różnych państw członkowskich — Dziecko, które ma miejsce zwykłego pobytu w państwie członkowskim pobytu swojej matki — Jurysdykcja sądów państwa członkowskiego pobytu ojca w zakresie zmiany prawomocnego orzeczenia, które zostało wcześniej wydane przez te sądy, dotyczące miejsca pobytu dziecka, zobowiązań alimentacyjnych oraz wykonywania prawa do osobistej styczności — Brak]

(2017/C 112/10)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus miesto apylinkės teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: W, V

Strona pozwana: X

Sentencja

Artykuł 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, oraz art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych należy interpretować w ten sposób, że w sprawie takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, sądy państwa członkowskiego, które wydały prawomocne orzeczenie w sprawie dotyczącej odpowiedzialności rodzicielskiej i zobowiązań alimentacyjnych w odniesieniu do małoletniego dziecka, nie mają już jurysdykcji do rozpoznania żądania dotyczącego zmiany rozstrzygnięć zawartych w tym orzeczeniu, jeśli miejsce zwykłego pobytu tego dziecka znajduje się na terytorium innego państwa członkowskiego. Jurysdykcję do rozpoznania tego żądania mają sądy tego innego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 414 z 14.12.2015.